

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. IV. Quâ divisione Schisma perficiatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

6 *Tractatus de Schismate.*

De pecca-
to orig.
contr. Pe-
lag. l. 2. c.
23.

Luth. in
defensio-
ne Verbi
Cenz.

Hieron.
adversus
Ruffin. l. 3.
cap. ult. in
Sn. & c. 3.

Fides tamen Schismaticis adhibenda non est, dogmatum communionem jactantibus. Contendebant Pelagiani disputare se salvâ fide. Pelagius & Cælestius, inquit S. Augustinus, *volentes hæreseos astutè invidiam declinare, asserunt, istam (de peccato originali) præter fidei periculum esse quæstionem.* Ut cum Lutheranis convenire Zwingliani viderentur, prætexebant, quæstionem de reali præsentia Corporis Christi in Eucharistia rem nihili ac minutum discrimen esse, indignumque ob quod Christianæ charitatis & concordæ vinculum rumperetur. Quibus meritò respondit Lutherus, *Maledicta sit in omnem aternitatem illa caritas, & concordia; eo quod talis concordia non solum Ecclesiam miserè dilacerat, verum etiam more diaboli irridet, & tam illiberaliter aspernatur.* Idem respondere licet Schismaticis prætensam dogmatum communionem obtrudentibus. *Sit inter nos una fides, & illicò pax sequetur, dicebat Ruffino Hieronymus: omittamus hæreticorum patrocinium, & nulla erit inter nos contentio. Eodem fervore quo Origenem (Quesnellum) antè laudavimus, nunc damnatum toto orbe damnemus.*

§. IV.

Quâ divisione Schisma perficiatur.

NON omnis inter Catholicos sententiarum diversitas Schisma facit. Vidimus Sanctorum disputantium ardentis conflictus. Veritas stabat pro parte una: charitas pro utraque. Facile hinc tamen quidam & periculosè decipiuntur. Omnes qui re ipsa Schismatici sunt, Schisma se detestari proclamant. Dudum

Dudum sunt ab Ecclesia separati, ac nihilominus eidem se adhærere, aliis & sibi etiam fortassis persuadere conantur. Summi itaque res est momenti, dignoscere, quâ divisione Schisma perficiatur. Res hujus Tractatus decursu se evolvat. En tibi interim principia quædam, quæ haud ægrè admittent Catholici universi.

Manifestum est, Schismaticos esse Episcopos, qui cum subditorum parte aliqua contumaciter rejiciunt decisionem vim legis habentem in Ecclesia: maximè si per annos complures occalluit pertinacia. Non minùs evidens est, Schismaticos esse si Sanctæ Sedi vocetenus Primatum concedentes, ejusdem in universam Ecclesiam jurisdictionem agnoscere, & Canonicis ejus decisionibus cum reliquis Orbis Episcopis submittere se recusent.

Vox S. Cypriani est: *Neque enim aliunde hæreses oborta sunt, aut nata sunt Schismata, quàm inde, quòd Sacerdoti Dei non obtemperatur, nec unus in Ecclesia ad tempus Sacerdos, & ad tempus iudex vice Christi cogitatur.* Ex hac S. Cypriani regula statuatur, an Schisma perfecerint Quesnelli defensores, qui Episcopos Pontifici, Presbyteros Episcopis pares facere non erubescunt.

Verùm, inquit partis adversæ scriptores, timor Schismatis non nisi panicus terror est. Pessimum quod potest contingere, est, quod à nobis Roma se separet. Quod si fiat, nunquam tamen ab illa nos separabimus. Quamdiu ipsa se à nobis, non nos ab ipsa nos ipsos separabimus, Schisma nullum erit. Non enim invitè & nolentes Schismatici esse possumus. Fallax serpentis sibilus! An non ergo à S. Sede se separant, qui solemnissima ejus Decreta insulsè rident, neglectim abjiciunt, pertinaciter contemnunt? Lutherus

Epist. 55.
ad Corin.
n. 6.

Scriptum
Episcopis
congrega-
tis obla-
tum.

certè Romanæ Eccleſiæ adhærere ſe teſtabatur, quo tempore fidem Romanam impugnabat. Nullumne erat Schiſma quia ab illo Hæreſiarcha Pontifex ſe ſeparabat? An non erant Schiſmatici Manichæi Pelagianique, quando Eccleſiæ dogmata impugnando omni arte & dolo Catholicę Eccleſię unitatem communionemque ſervare machinabantur? Nemo Schiſmaticum ſe agnoſcit, niſi quando eſſe deſinit.

Sed obſerva Lector cor duplex recentium Schiſmaticorum. Palam ubique proclamant, per Clementinam S. Sedis Bullam fidem everti; ac nihilominus cum eadem Sede unitatem fidei ſe ſervare, & univerſali Eccleſiæ Bullam amplectenti ſe adhærere contendunt. Ipsi ergo ab Eccleſia manifèſtè ſe ſeparant, ipſi ſe ſegregant.

Epist. Judæ

C A P U T I I.

De neceſſitate communionis cum univerſali Eccleſia, ad evitandum Schiſma.

§. I.

Communio cum univerſali Eccleſia eſt medium ad æternam ſalutem prorsus neceſſarium.

Solum Eccleſiæ nomen percellit Sectarios: quod eis in memoriam revocat, tacitèque exprobrat rebellionem, ingrati animi vitium, ſchiſma, obligationemque redeundi in ſinum ejus maternum. Quippe chara-